

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Ř.**, zastoupeného JUDr. Boženou Kopeckou, advokátkou, se sídlem Bráfova 770/52, Třebíč, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 A 2/2011 - 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 31. 12. 2007, č. 106 - OSP/2007, a současně bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výše uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Třebíč (dále jen „správní orgán I. stupně“), ve věcech služebního poměru č. OŘTP - 800/2007 ze dne 23. 10. 2007, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky za porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Žalovaný (shodně se správním orgánem I. stupně) odůvodňuje své rozhodnutí následujícími skutečnostmi: žalobce poté, kdy se požitím alkoholického nápoje přivedl do stavu vylučujícího způsobilost vykonávat činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, řídil dne 6. 10. 2007 v době kolem 04:50 hodin osobní motorové vozidlo značky Renault Megan RZ X, po silnici II. třídy č. 152 ve směru jízdy od obce Dukovany. Na přímém úseku vozovky v km 83,003 havaroval vyjetím mimo vozovku, kde narazil do svislé dopravní značky. Rozborem krve žalobce při zkoušce na alkohol dne 6. 10. 2007 byla v jeho krvi odebrané v 6:10 hodin zjištěna hladina 1,51 g/kg (promile) alkoholu, a v krvi odebrané v 7:10 hodin hladina 1,31 g/kg. Žalobce tedy svým jednáním porušil služební slib, neboť se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 trestního zákona a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Již uvedené závěry učinily správní orgány na základě dokumentace z vyšetřování předmětné dopravní nehody.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 30 Ca 50/2008 - 33, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V odůvodnění zejména uvedl, že správní orgány při posouzení jednání žalobce a jeho účasti na dopravní nehodě z hlediska osob, které se k okolnostem předmětné nehody žalobce vyjadřovaly, vycházely toliko z úředních záznamů. Krajský soud dále žalovanému vytkl, že žalobci nebylo umožněno účastnit se výslechu svědků tak, aby mohl realizovat své zákonné právo klást svědkům otázky, jak to vyplývá i z ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Takové právo žalobce respektováno nebylo, když bylo správním orgánem vycházeno toliko z provedených úředních záznamů. Žalobce neměl reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které svědci uváděli, tj. k posouzení toho, kdo v době nehody žalobce řídil vozidlo, a to přesto, že v odvolání uvedl, že vozidlo v době nehody neřídil. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný a na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 Ads 56/2010 - 89, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že žalobce byl podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Bylo poukázáno na to, že nový služební zákon ve svém § 184 odst. 2 připouští (oproti předchozímu zákonu č. 186/1992 Sb.), aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Služebnímu funkcionáři tedy služební zákon neukládá obligatorně v řízení o propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona, zahájit řízení a věc s policistou před jeho propuštěním nejdříve projednat. Ponechává na úvaze služebního funkcionáře, zda má pro posouzení věci a rozhodnutí důkazy v takovém rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení. Krajský soud však v odůvodnění napadeného rozsudku novou právní úpravu, sledující zrychlení řízení o propuštění příslušníka ozbrojeného sboru, zcela ignoroval, což je zřejmé i z citování některých ustanovení

služebního zákona, mezi nimiž chybí § 184 odst. 1, 2, podle něhož bylo v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru postupováno. Krajský soud se měl podle názoru Nejvyššího správního soudu především vyjádřit k postupu zvolenému žalovaným, přičemž ke zrušení správního rozhodnutí bylo možno přistoupit pouze tehdy, jestliže by byl zpochybněn závěr o zjištění takového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služebního funkcionáře. K tomu se však krajský soud vůbec nevyjádřil, pouze poukázal na to, že správní orgány obou stupňů vycházely toliko z provedených úředních záznamů, aniž by vysvětlil, zda to bránilo postupu podle § 184 odst. 2 služebního zákona. Názor krajského soudu, že i za účinnosti nového služebního zákona je nutno vycházet z jím citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, uveřejněného pod číslem 1422/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu a umožnit tak příslušníku v řízení o propuštění ze služebního poměru účast na výslechu tak, aby mohl realizovat své zákonné právo klást svědkům otázky, což vyplývá i z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, blíže nezdůvodňuje použití uvedeného judikátu vycházejícího z dřívější právní úpravy, která neměla obdobu nynějšího § 184 odst. 1, 2 služebního zákona. Nejvyšší správní soud proto souhlasil se žalovaným, pokud spatřoval nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud na základě svého názoru, opírajícího se o již zrušený a neúčinný zákon č. 186/1992 Sb. zrušil rozhodnutí služebních funkcionářů jako správních orgánů rozhodujících ve věci dle zákonného ustanovení účinného v době rozhodování i v době přezkumného řízení před soudem.

Krajský soud v Brně znovu ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 25. 5. 2011, č. j. 30 A 2/2011 - 105, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že se ve smyslu pokynu Nejvyššího správního soudu zaměřil na posouzení toho, zda byl zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služebního funkcionáře. Poukázal přitom na důkazy, z nichž správní orgány při posouzení věci vycházely, a dospěl k závěru, že takto zjištěný skutkový stav vylučuje obranu žalobce, který v odvolání tvrdil, že vozidlo v podnapilosti vůbec neřídil. Žalobce tedy dne 6. 10. 2007 brzy ráno po předchozím požití alkoholických nápojů řídil motorové vozidlo mezi obcemi Dukovany a Slavětice, v důsledku opilosti nezvládl řízení vozidla a následně havaroval do levého příkopu. Podle názoru krajského soudu byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí. Následně bylo žalovaným správně posouzeno, že jednání žalobce nese znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 tehdy platného trestního zákona. Podle názoru krajského soudu bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky trestného činu. Jednání žalobce bylo možné hodnotit jako zavrženíhodné, jeho jednání bylo nejen v rozporu s obecně přijatými morálními požadavky, ale porušil jím současně i zákonem chráněný zájem společnosti na ochraně života a zdraví lidu a majetku proti určitému způsobu ohrožení (§ 201 tehdy platného trestního zákona zakazuje vykonávat určité zaměstnání nebo činnosti ve stavu vylučujícím způsobilost, kterou si pachatel přivodil vlivem návykové látky), který má jako příslušník policie garantovat. Žalobce se tak výrazně odchýlil od slibu požadovaného chování příslušníka Policie ČR „být čestný, statečný a ukázněný“, které je povinností každého policisty nejen při plnění služebních povinností, ale i v rámci běžného života. Dobrá pověst představuje určité vlastnosti či hodnoty přičítané právnické či fyzické osobě, které se odráží v příznivém hodnocení ze strany společnosti. Dobrá pověst Policie

ČR pramení z toho, že je státní institucí zajišťující bezpečnost občanů a ochranu jejich majetku. Současně je její dobrá pověst nutným předpokladem pro plnění tohoto poslání. Je proto nezbytné trvat na řádném chování příslušníků Policie ČR, k němuž se složením slibu zavázali, neboť to se nepochybně odráží ve vnímání Policie ČR jako celku. Předmětné jednání žalobce, který měl jakožto policista dohlížet na dodržování zákona a veřejného pořádku, bylo nepochybně způsobilé dobrou pověst Policie ČR ohrozit. K námitce žalobce, že podle § 180 odst. 5 služebního zákona si služební funkcionář nemůže udělat úsudek o tom, zda byl spáchán trestní čin a kdo za něj odpovídá, probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, tj. zda byl spáchán trestný čin či nikoliv a měl proto vyčkat jeho výsledku, krajský soud uvedl, že není možné směšovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru. Předmětem soudního přezkumu může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka PČR ze služebního poměru, a to bez ohledu na současně probíhající trestní řízení. Je-li tedy příslušník PČR propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru za porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním mající znaky trestného činu a za totožné jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že by to bylo v rozporu s § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru a správní orgán by si nemohl sám posoudit, zda jednání žalobce má znaky trestného činu.

Žalobce rovněž namítal, že prvním úkonem vůči němu v řízení bylo až předání doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 29. 10. 2007. Krajský soud s odkazem na názor Nejvyššího správního soudu uvedl, že prvním úkonem ve věci propuštění ze služebního poměru může být doručení rozhodnutí (§ 184 odst. 2) za podmínky, byl-li zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí služebního funkcionáře. Z toho, co měl služební funkcionář k dispozici, je zřejmé, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu pro rozhodnutí. Soud tedy v takovém postupu služebního funkcionáře neshledal pochybení. Žalovaný následně proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podal prostřednictvím své zástupkyně odvolání. Žalobci tedy nebylo bráněno v tom, aby byl v odvolacím řízení podle § 172 zákona o služebním poměru zastoupen. V podaném odvolání skutkově brojil proti tomu, že auto neřídil. Provedené dokazování pak podle názoru krajského soudu toto jeho tvrzení vyvrací. V podaném odvolání nebyl navrhován výslech svědků či provedení jiných důkazů; takový návrh nebyl podán ani v průběhu odvolacího řízení. Krajský soud nezjistil a žalobce to nějak neprokázal, že by mu v odvolacím řízení bylo odepřeno právo nahlížet do spisu, případně navrhovat důkazy a činit jiné námitky ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru. Žalovaný se ve svém rozhodnutí s námitkami uvedenými v odvolání podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru vypořádal.

Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalobce z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Nezákonnost spatřuje v tom, že mu bylo v prvoinstančním řízení v důsledku šikany na pracovišti bráněno ve výkonu ústavně zaručených práv, a to zvolit si zmocněnce podle § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť jeho obhájkyně v trestní věci JUDr. Kopecká, která byla přítomna výslechu IMV kpt. P. po jeho skončení dne 29. 10. 2007 byla vyzvána k opuštění budovy OZ P ČR s tím, že je vše skončeno. Žalobci bylo řečeno, ať se

dostaví do své kanceláře, proto měl za to, že jde o nějaké vysvětlení ohledně služebních věcí, místo toho byl odveden k řediteli PČR pplk. P. S., který mu bez výslechu a bez možnosti nahlédnout do spisu předal rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru datované 23. 10. 2007. Tím bylo podle žalobce porušené jeho právo podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce je toho názoru, že tato porušení zákona nelze nahradit eventuální možností nahlížet do spisu v odvolacím řízení, zvláště když k odvolacímu řízení došlo bez jeho účasti, neboť nebyl pozván a neměl reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které svědci uváděli. V řízení bylo porušeno i jeho další právo, když řízení o propuštění bylo zahájeno podle § 183 a násl. zákona o služebním poměru jako zvláštní řízení, které stanoví v § 184 odst. 2 uvedeného zákona příslušnému orgánu zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí o propuštění je datováno dne 23. 10. 2007, žalobce nebyl ve správním řízení vyslechnut nikdy a v trestním řízení byl vyslechnut až dne 29. 10. 2007. Přitom řídit vozidlo jej neviděl nikdo, protože ho ani neřídil. Dále žalobce uvádí některé nesrovnalosti, které vyšly najevo v průběhu trestního řízení ohledně situace po havárii vozidla, vysvětlení R. Č., M. Š. a P. Š. se podle něho týkalo situace po nehodě, nikoliv řízení vozidla a jde o úřední záznamy, ke kterým neměl možnost se vyjádřit. P. Š. byl podle žalobce v trestním řízení zcela nevěrohodný a dokonce svoji výpověď oproti úřednímu záznamu změnil. Žalobce nesouhlasí s tím, že nedošlo k porušení zákona, když jednoznačně byl na svých právech zkrácen a nelze porušení jeho práv nahradit poukazem na jeho trestní odsouzení, se kterým i tak nesouhlasí, neboť předmětem řízení jsou jeho práva v řízení správním. Závěrem kasační stížnosti žalobce znovu poukazuje na vady, k nimž došlo v průběhu správního řízení, a je toho názoru, že byl porušen základní požadavek zjištění objektivní pravdy, jak je formulováno v § 3 správního řádu. Konečně uvádí, že v trestním řízení jednoznačně prokázal, že byl na pracovišti šikanován a celé správní řízení je ovlivněno touto skutečností, což dokumentuje kasační stížnost žalovaného ze 4. 1. 2010, kde se žalovaný domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně z 25. 11. 2009 s odůvodněním, že by Policie ČR v něm musela vyplatit cca 500 000 Kč, což by mělo velice negativní dopad na morální stav policistů. Je přesvědčen, že žalované tedy nejde o uplatnění práva, ale o jeho potrestání za každou cenu, aby ti, kdo celé trestní řízení zmanipulovali, sami nebyli potrestáni. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudky krajského soudu v Nejvyššího správního soudu považuje za právně správné, a proto navrhuje, aby žalobcem podaná kasační stížnost byla podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro něž Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Krajský soud jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 Ads 56/2010 - 89 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v napadeném rozsudku posuzoval, zda obstojí rozhodnutí o propuštění jako první úkon v řízení o propuštění ze služebního poměru. Dospěl přitom k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že takový postup ve smyslu § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru byl možný, protože služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Krajský soud správně vyšel z toho, že na základě podkladů obsažených v kontrolním spisu Policie České republiky, Okresní ředitelství Třebíč, č. j. ORTR - 11/SVK - KN - 2007 (označeném jako: kontrolní průzkum ke zjištění příčin dopravní nehody pprap. P. Ř. ze skupiny dopravních nehod DI OŘ PČR Třebíč ze dne 6. 10. 2007, při které utrpěl P. Ř. zranění a vozidlo řídil pod vlivem alkoholu) bylo možno dospět ke spolehlivému závěru, že stěžovatel dne 6. 10. 2007 brzy ráno po předchozím požití alkoholických nápojů řídil osobní automobil mezi obcemi Dukovany a Slavětice, přičemž v důsledku opilosti nezvládl řízení auta a následně havaroval do levého příkopu. Lze tedy souhlasit s názorem krajského soudu, že bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se stěžovatel dopustil jednání, které má znaky trestného činu a jejž bylo možné hodnotit jako zavrženíhodné. Pozdější tvrzení stěžovatele, že vozidlo neřídil a že je řídil jakýsi jemu neznámý muž, jenž se k tomu nabídl, lze považovat za zcela nevěrohodné. Stěžovatel rovněž nijak nevysvětlil, co uvedenému muži bránilo dostat se na pracoviště v Dukovanech, když tvrzená hádka s manželkou mu v tom zřejmě nijak bránit nemohla. P. Š., který jako první havarované vozidlo stěžovatele spatřil a jako první k vozidlu přistoupil, bezprostředně po nehodě vypověděl, že stěžovatele nalezl na místě řidiče, měl zapnutý bezpečnostní pás a jeho nohy byly v nepřirozené poloze zaklesnuté pod pedálem vozidla. To však zcela jednoznačně svědčí pro to, že stěžovatel v době nehody vozidlo řídil. Žádná další osoba pak v místě nehody nalezena nebyla. Vysvětlení stěžovatele, že seděl na sedadle vedle řidiče a po nehodě se přemístil na místo řidiče (v průběhu trestního řízení přitom stěžovatel jednou uvedl, že z vozidla vystoupil, obešel je a sedl si na místo řidiče, jindy zase uvedl, že se ve vozidle přesunul na místo řidiče a zapnul si bezpečnostní pás) lze rovněž hodnotit jako zcela nevěrohodné, protože s ohledem na celková zranění stěžovatele, která v trestním řízení popsal znalec MUDr. Zdeněk Krejzlík (mimo jiné se jednalo o pravděpodobné odlomení okraje kloubní jamky pravého ramenního kloubu a zlomeninu obou kostí levého předloktí ve střední části s výrazným ohnutím, posunem a zkrácením s mezivýlomkem) bylo vyloučeno, aby si odepnul zlomenou levou rukou bezpečnostní pás, nemluvě o tom, že na místě vedle řidiče byl podle výpovědi P. Š. aktivován airbag.

Závěr služebního funkcionáře, že stěžovatel po požití alkoholického nápoje řídil motorové vozidlo, byl pak potvrzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči z 11. 3. 2009, č. j. 2 T 64/2008, podle něhož byl stěžovatel uznán vinným, že dne 6. 10. 2007 kolem 0:45 hodin po předchozím požití alkoholických nápojů řídil své osobní auto tovární značky Renault Megan registrační značky: X z Ivančic směrem na Třebíč a na silnici II. třídy č. 152 mezi obcemi Dukovany a Slavětice na přímém úseku vozovky v důsledku opilosti nezvládl v rychlosti asi 114 km/hod. řízení auta, které uvedl do smyku, vjel do protisměru a následně do levého příkopu, v němž havaroval, přičemž v krvi měl nejméně 1,66 g/kg etylalkoholu, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, tedy ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, úmyslně vykonával činnost, při které

by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a takovým činem způsobil dopravní nehodu, čímž spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona.

Závěrem lze shrnout, že žádné z uváděných stížnostních námitek Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že neshledal namítané důvody kasační stížnosti. Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu